

КУПОЛ

ЖУРНАЛ МОЄЇ СІМ'Ї

8(15) 2012

kupol.org.ua

Тема номера:

Уроки ученичества (с. 10)

Різдво, з якого все почалося (с. 4)

«...півкроку за мене зробить Господь!» (с. 12)

Кому и как молиться, испрашивая помощи в постижении наук? (с. 15)

Бережіть життя для Щастя!

*Бог дивиться не так, як дивиться людина;
бо людина дивиться на лице, а Господь дивиться на серце.
(1 Цар. 16:7)*

28 серпня святкує день народження **Наталія Українська.**

*Шановно Наталіє Володимирівно!
Щиро вітаємо Вас зі святом!*

*Для багатьох людей Ви — приклад істинної християнки, справжньої матері та люблячої дружини.
Бажаємо Вам, щоб Ваші добрі справи поверталися сторицею до Вас і Вашої родини, і Господь,
дивлячись на Ваше щире серце, дарує Вам та всій сім'ї здоров'я, взаємну любов від дітей, взаємні почуття від
чоловіка та взаємну повагу від друзів.*

*Завдяки Вам тисячі людей дізнаються про Бога, Його милість та любов до них, про цінність справжнього
життя та радість буття в Церкві.*

*З повагою протоіерей Олег Мельничук,
редакція та читачі журналу «Купол».*

Літургія на рідній землі

Протоіерей Олег Мельничук в день пам'яті пророка Іллі відслужив літургію в своєму рідному селі Попівці в храмі свт Миколая, в якому був пономарем з 1991 року. І настоятель храму прот. Василь Музичук і пара-

фіяни з любов'ю та радістю кожного разу зустрічають гостя, якого пам'ятають ще маленьким хлопчиком. В свою чергу, отець Олег намагається по можливості якомога частіше відвідувати своє рідне село на Почаївській землі, щоб помолитися «єдиними устами и єдиним серцем» зі своїми односельчанами та рідними.

Візит Президента Всеукраїнської Благодійної Організації «Мама і немовля» протоіерея Олега Мельничука до Харківського обласного центру матері та дитини

Протоіерей Олег Мельничук відвідав з візитом со-

ціальний центр, розташований у м. Люботин, Харківської області.

Метою візиту було ознайомлення з роботою центру, духовна підтримка жінок з дітьми, що опинилися в складних життєвих обставинах. Отець Олег подарував центру ікону Богородиці «Виховання», всі малюки отримали подарунки, мами та персонал – молитвослови і журнали «Купол». Жінки поспілкувалися зі священником під час теплої душевної бесіди, персонал у ході зустрічі ознайомив гостей з історією центру, особливостями соціальної та корекційно-виховної роботи з жінками, яких доля привела до цього закладу.

Київський обласний центр матері та дитини

Президент ВБО «Мама і немовля», Представник

УПЦ при Уповноваженому Президента України з

прав дитини протоіерей Олег Мельничук відвідав центр матері і дитини Київської області, що знаходиться у м. Фастів.

Він познайомився з жінками, які опинилися в складних життєвих обставинах і потребують соціальної допомоги після народження дитини, подарував кожній з них ікону Божої Матері та ікону Богородиці «Умиління» для центру.

З персоналом цього закладу отець Олег знайомий ще з 2005 року, коли проводилися тренінги для працівників соціальних центрів, які тільки планувалися до відкриття.

Центр у Фастові було відкрито одним з перших в Україні 26 квітня 2006 року.

Свято Преображення Господнього в нашому храмі

19 серпня відбулося велике дванадцате свято Преображення Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа. Чудове свято явлення Божественної величі й слави Христа на горі Фавор. Храм прикрасила велика кількість кошків, в яких були дари

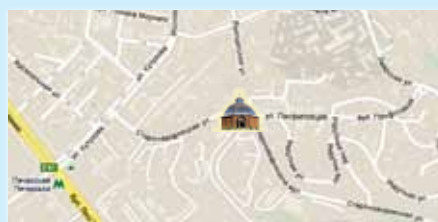

нового врожаю. У християнстві освячення плодів у день свята Преображення набуло особливого символічного значення: у Преображенні Христа показано той новий, перетворений і благодатний стан, що людина і світ набувають Воскресінням Христа і яке здійсниться у воскресінні всіх людей.

Українська Православна Церква
Храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці

Храм відкритий щоденно з 10:00 до 19:00

Дякуємо родині Українських
за допомогу у виданні

Свідоцтво про реєстрацію: КУ №591-229Р,
видане Міністерством юстиції України від 08.07.2011
Наклад: 10 000 прим.

01015, м. Київ, вул. Старонаводницька 8/6,
Церква на честь Різдва Пресвятої Богородиці
тел.: (044) 360-04-10, e-mail: office@kypol.org.ua
http://www.kypol.org.ua

Редакція:
Головний редактор: протоіерей Олег Мельничук.
Відповідальний редактор: Тетяна Каптор.
Члени редакції: Ольга Романчук, Грина Хоменко, Сергій Герасимов.
Дизайн та верстка: Ігор Щепанов.

На обкладинці фото Сергія Герасимова

*в номері використані цитати з проповідей протоіерея Олега Мельничука

Різдво, з якого все почалося

21 вересня Православна Церква святкує Різдво Пресвятої Богородиці, свято торжества милості Божої, здійснення найнездійсненніших надій. Це свято дуже улюблене і шановане в нашій парафії — адже це престольне свято нашого храму.

Бездітний шлюб — горе для будь-якої сім'ї. Іноді не залишається навіть надії вимолити довгоочікуване дитя. Не було такої надії у немолодї благочестивої пари Іоакима і Анни: вони були вже у вельми похилих літах, і так і не дав їм Бог дитини. З важким серцем дивилися вони на сусідських дітей, зі скорботою бачили, що і у всіх живих істот, тварин і птахів, щоразу нове поповнення, а їм не дано цього щастя. Не дано знову відкрити світ разом з маленькою людиною, не дано спокійної старості поряд з люблячим

рідним серцем.

Жили вони в маленькому місті Назареті, на північ від Єрусалиму, яке тоді зневажалось усіма ізраїльтянами: «З Назарета чи може бути що добре?»

Можливо, чимось прогнівили вони Бога, що таке покарання їм послав Господь? Так думала не тільки посивіла Анна. Так думали і всі навколишні діти — це Боже благословення, і в Ізраїлі вважалось, що якщо у сім'ї дітей немає, то люди ті сильно прогнівили Бога своїми гріхами.

Іоаким походив з роду царя Давида, а Анна — з священницького роду. Племенниця Анни, праведна Єлизавета, стала потім матір'ю Іоанна Хрестителя і двоюрідною сестрою майбутньої Діви Марії. Іоаким був людиною заможною і милосливою — частину свого заробітку він віддавав на справи милосердя, багато людей його любили. Але навіть в самих добрих серцях го-

«Почута молитва твоя! ... У тебе народиться дочка!» Різдво Пресвятої Богородиці

Народилася в сім'ї дівчинка... Звичайна фраза про життєву подію. Але якими дрібними, якими невизначними здаються слова ці, якщо віднести їх до події двотисячолітньої давності, коли в праведній сім'ї Іоакима і Анни народилася довгоочікувана, вимолена в слізних молитвах дочка. Це тепер ми говоримо — Пресвята Богородиця, Приснодіва Марія, Матір Божя... А тоді — на вигляд звичайна дитина, чиста, трепетна, — довірливо вдвлялася в подарований батьками світ, а немолоді батьки раділи, дивлячись на Неї, і дякували Господу за надіслану до старості розраду. Народилася в сім'ї дівчинка... Але день народження Її відзначається те-

пер як Різдво.

— Різдво Христове знаєте? — Ще б не знати нам Христове Різдво! — Але ж ще одне Різдво є, в середині вересня, в дні останнього літнього тепла і перших неспівливих звісточок майбутньої холоднечі...

Немає різдвяних морозів, але є Різдво. Немає гірляндами обвішаних ялинок, але є Різдво. І листівки різдвяні з щедрими побажаннями не літають поштовими голубами, але є Різдво. Тихо на землі, світло і спокійно. І тропар різдвяний тихенько співаємо: «Рождество Твое, Богородице Дево, радость возвести всей Вселенной!». Народилася в сім'ї дівчинка, Своім наро-

дженням — Різдвом вже навчила нас тиші душі і скромності помислів.

Нерідкі нарікання на дефіцит позитивних прикладів для наших дітей. Немає вчителів, немає особистостей, готових повести за собою, навчити добру і укріпити нетверді дитячі душі. А Іоаким і Анна?! Енциклопедія сімейного життя, в якій щодні вчинок, то наука. Миритися. Любити. Сподіватися. Вірити. Їх зневажали за бездітність, а вони не нарікали. Їх звали праведними, а вони почували себе «найгіршими в світі». Роки сріблили їх голови, а вони не втрачали надії. Смирненне серце — подарунок Господу, і Він поспішає до смиренних з подарунком: «Анна! Почута

строю голкою відчувалася думка: «розгнівили Бога вони».

Одного разу, коли Іоаким прийшов принести жертву в дар Богові, його різко осмикнули: «Навіщо ти поперед інших бажаєш принести свої дари Богу? Адже ти недостойний, як безплідний!»

В той день Іоаким не повернувся додому. Він пішов геть від рідних стін, геть з міста, не розбираючи перед собою дороги. «Господи, Господи», — тільки й говорив він. Так прийшов він в пустелю, де став гаряче молитися Богу, сподіваючись на милість Його.

Чутка швидко донесла це і до Анни, розпові-

З'явився їй Ангел Господній і сказав: "Твоя молитва почута Богом, і ти зачнеш і народиш дочку благословенну, вищу за всіх земних дочок. Заради Неї благословляться всі роди земні. Назви Її Марія."

ли їй і як погнали Іоакима з храму, і як в розпачі він втік з міста. «Я, я винна в нашій бездітності, одна я!», — повторювала зі сльозами літня жінка. І вона стала теж молитися, і так гаряче й слізливо, як напевно, не молилася ще ніколи.

І раптом кімнату осяяло сліпуче світло! Але не зякалася Анна, це світло несло спокій. З'явився їй Ангел Господній і сказав: «Твоя мо-

литва почута Богом, і ти зачнеш і народиш дочку благословенну, вищу за всіх земних дочок. Заради Неї благословляться всі роди земні. Назви Її Марія.»

Почувши ці радісні слова, праведна Анна поклонилась Ангелові і сказала: «Живий Господь Бог мій! Якщо у мене дійсно народиться дитя, то я віддам його Господу на служіння. Нехай воно служить Йому, вихваляючи Його ім'я на все життя.»

Вірила Анна словам пророцтва. Стала чекати чоловіка — ось його обрадує! У той же час Ангел Господній з'явився і праведному Іоакиму,

Це свято — велика втіха для бездітних сімей. Цей день відкриває новий церковний рік — вся історія Нового заповіту починається з появи на світ маленької дівчинки, яку назвуть престолом Бога, яка стане тими Дверима, через яку з'явиться Спаситель Світу Христос.

сказавши йому: «Бог милостиво прийняв твої молитви. Дружина твоя Анна зачне і народить дочку, про яку весь світ буде радіти. Ось і знамення вірності моїх слів: йди до Єрусалиму, і там у золотих воріт ти зустрінеш свою дружину.»

Святий Іоаким негайно направився в Єруса-

лим, і, як і передбачив Ангел, зустрів дружину свою не вдома, а у золотих воріт. Кинулися вони один до одного, розповіли все про чудесне видіння, повернулися додому. Після встановленого терміну праведна Анна народила дочку, яку назвали Марією, як наказав їй Ангел.

Після року святий Іоаким влаштував бенкет, на який скликав священників, старійшин і всіх своїх знайомих. На цьому бенкеті він підняв свою Благословенну Дочку і, показуючи всім, просив священників благословити її.

Це свято — велика втіха для бездітних сімей. Цей день відкриває новий церковний рік — вся історія Нового заповіту починається з появи на світ маленької дівчинки, яку назвуть престолом Бога, яка стане тими Дверима, через яку з'явиться Спаситель Світу Христос.

Цікаво, що з усіх описаних подій на святковій іконі відображений саме момент народження Пресвятої Діви. Її мати, праведна Анна, в центрі на високому ложі. Поряд — жінки з дарами, почитуха і служниці, які омивають Богоотроковицю в купелі або вже підносять Її матері. Нерідко зображена і Діва Марія в колісці. Саме в цей момент, інтимний і зворушливий, для кожної людини, яка пізнала щастя народження дітей, відкриває нам таємницю великої любові Бога до людини: обдарувати світ Дівою, яка стане Матір'ю самому Христу.

(за матеріалами інтернету)

молитва твоя!.. У тебе народиться дочка», — сповістив благу звістку Ангел.

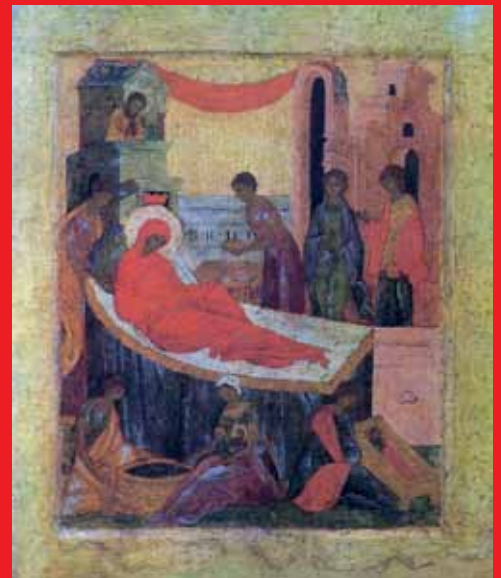
Радість велика. І тут же — поспішають висловити подяку Господу: обіцянка присвятити Йому дочку! Яке дивне, яке смиренне і лагідне материнське серце. Богородиця Діва успадкувала його від матері, і жодного разу, навіть коли за людськими мірками було неможливо терпіти і смиритися, — не змінила щедрому батьківському спадку. І чому ми так рідко молимося праведним батькам Пресвятої Богородиці? Чому не шукаємо їх багатющого досвіду сімейного життя? Чому не плачемо перед святою їх іконою, не просимо наставити і допомогти? Вже вони в праведності своїй для нас - ті самі зразки золоті, яких ми так прагнемо, і яких вдень з вогнем шукаємо в сучасних підручниках з педагогіки і лекціях про сім'ю і шлюб.

Різдво Пресвятої Богородиці променем благодаті осяяло гріховний земний світ. Світ затихнув в очікуванні Спасіння. Пройде час і маленькі ніжки Марії Діви

легко і вправно подолають високі ступені Єрусалимського храму. А поки — поки щасливі батьки схилилися над дорогим чадом. П'ятдесят років вони вимолювали собі дитя. А ми... Ми швидко втомлюємося від молитви, нам треба відразу, нам треба зараз, нам треба швидко. А не дається швидко, — значить без толку, скільки можна розбивати лоб об церковні настили, скільки свічок теплити, скільки срібла переводити. Маловірні, нетерплячі, образливі, — яких Господніх подарунків чекаємо ми, на які щедроти сподіваємося?

Матір Бога нашого святкує нині Своє Різдво. Святом цим Пречиста будить наші зашкарублі душі від сплячки і маловір'я. Сьогодні Різдво... Сьогодні світлий день світлої слави Матері Світу. Вшануємо Її піснями, вшануємо різдвяним тропарем, вшануємо нашої негідною молитвою. Аби тільки серце не ввібрало в себе дихання перших, ще обережних осінніх негод.

Наталія Сухініна

Харківські мадонни з немовлятами

Нашим парафіянам, постійним читачам журналу та відвідувачам парафіяльного сайту kupol.org.ua добре відомо про Всеукраїнську благодійну організацію «Мама і немовля», засновником якої є протоієрей Олег Мельничук, програма якої стала основою державної політики в сфері запобігання ранньому соціальному сирітству (розпорядження Кабінету Міністрів про створення центрів матері та дитини від 8.09.05). Один з таких центрів з пастирським візитом нещодавно відвідав отець керівник фонду «Мама і немовля».

Харківський центр матері та дитини знаходиться в Люботині, зовсім недалеко від обласного центру. Як жартує з цього приводу мер Люботина Володимир Теличко: «У нас коли продають будинок, то кажуть, що метро поряд — 15 хвилин».

Центр зустрів нас візочками на ганку та тишою обіднього сну малят. Одночасно в будинку можуть жити 10 мам з дітками. Порожньою не буває жодна кімната, оскільки на ці 10 місць є своя постійна гірка черга — 8 чоловік на одне місце. Мама, якій пощастило (якщо можна так сказати в цій ситуації) може жити в центрі з сьомого місяця вагітності і до того часу, коли дитинці виповниться півтора роки.

— А потім? — питає отець Олег.

Питання висне в повітрі на долі секунд, і обличчя дівчат, такі усміхнені і зраділі гостям, на очах марніють, вони ще ближче пригуплюють до себе свої єдині «скарби» і зітхають одним великим зітханням.

— В світ Божий... Це наше найболючіше питання, — відповідає за дівчат Любов Георгіївна Шевченко, вчитель-реабілітолог центру. Добре, якщо є можливість надати матері кімнату

в соціальному гуртожитку, в інших випадках дівчата намагаються самі якось влаштуватися. У нас недавно дві дівчинки так об'єдналися після виходу з центру, стали жити разом — одна сидить вдома з дітками, інша — пішла на роботу.

По-різному складається доля дівчат після 18 місяців перебування у центрі. Нещодавно одна наша дівчинка вийшла заміж, її чоловік усиновив дитинку, приїжджали до нас — щасливі, хлопчик тримає весь час батька за руку і з гордістю всім його показував. Бували в нас випадки, коли батьки жіночки, що опинилася у скрутному становищі, які не хотіли ні бачити

ні чути нічого про доньку з дітям, потім все-таки розуміли помилку — приїжджали, і на коліна ставали, обіймали, цілували, забирали додому. Бувало й таке, що і батько дитини оговтувався і забрав звідси своїх рідних.

— А ви дівчатка звідки родом — харківські всі? — запитує отець Олег після розповіді про

себе та свою діяльність.

Знову зітхання і смуток в очах...

— Говорять, що всі щасливі родини однаково щасливі, а в нещасті кожен нещасний по-своєму, — додає Любов Георгіївна. — У кожній дівчинки своя історія, своя стежка, яка привела її сюди. У нас тут переважно дівчата — вихованці інтернатів.

Після знайомства звичайно ж — подарунком. Отець Олег привіз ікону Богородиці «Воспитание» для центру та подарунки малечкам.

— Дівчатка, а були думки позбавитися дитини під час вагітності? — цікавиться отець Олег.

Всі одноставно, в один голос заперечують, мовля, знали, що буде важко і непросто, але позбавитися дитини навіть думки не виникало. Але майже кожному вмовляли в пологовому будинку залишити дитину і відмовитися від неї. Трохи дивно — як це співвідноситься з державною політикою захисту материнства і дитинства?

Дівчата починають розповідати про маленькі досягнення свого життя:

— Подивіться, які я вишила ікони бісером, — говорить Юлія і показує нам свої роботи.

— А я наконсервувала помідори та огірки на зиму, які сама виростила на городі, — розповідає нам Варя і приносить у доказ кілька чудових помідорів.

— А наша Груня купила собі хатинку в селі і вже відремонтувала там дві кімнати, — радіють дівчата за подругу.

Вже потім співробітники розповіли нам, що

з інтернатів дівчата приходять зовсім непристосованими до життя, оскільки в інтернаті на сьогодні заборонено законом прилучати дітей до праці і самообслуговування. Як результат — вони виходять в світ без найменших практичних знань і з впевненістю, що весь світ їм винен, а вони — навпаки, нікому й нічого. І саме тут, у центрі, за кілька місяців відбувається диво — із жінки з дитиною дівчата стають Справжніми Мамами. На тренінгах, лекціях, бесідах коригуються проблеми світосприйняття, надолужується прогааний час в плані господарських навичок. І дівчатка, яких ніхто не навчив турбуватися про ближнього, навіть і про власну дитину, готувати їжу, шити, поратися в городі, стають чудовими мамами і господинями. І тому так радісно дивитися на дбайливо оброблені клатки городу, шматочки яблук, що сохнуть на

сонці, на вишиті ікони.

На прощання отець Олег сказав молодим мамам: «Дівчатка, радий був з вами познайомитися. Хочу вам побажати, щоб ви навчилися дякувати Богу за все, що відбувається в вашому житті. Це насправді наближує вас до Бога і Він втішить вас.

Якщо ви будете з Ним розмовляти, Він обов'язково вас почує і подасть те, що ви просите. Я впевнений, що життя дане людині для Щастя і треба зберегти його. Стежинка до Щастя дуже вузька, але коли здобуваєш це Щастя, то вона стає цілим полем. І я бажаю вам, щоб ви це знайшли і зберегли».

Прес-служба

Мама з немовлям – наодинці з горем?

Центр матері і дитини у Фастові, до якого завітав протоієрей Олег Мельничук як голова ВБО «Мама і немовля» — один з перших центрів (а саме 26 квітня 2006 року було урочисте відкриття), відкрився в Україні після постанови Кабінету Міністрів №879 від 8.09.2005 р. І з керівництвом центру гості зустрілися як з добрими давніми знайомими, оскільки, як з'ясувалося, вони знайомі ще з 2005 року, коли в Ірпіні проводилися тренінги по запобіганню раннього соціального сирітства.

Центр розташований в двоповерховій будівлі, яку вони ділять разом з дитячим садочком. Для матуся із дітками тут є 11 затишних світлих кімнат на другому поверсі та чотири окремих однокімнатних квартири на першому поверсі. В цих квартирах можуть жити мами, які вже здатні самостійно доглядати за дитиною, або якщо їх регулярно навідує батько дитини і родина може провести час разом в більш комфортних умовах.

В центрі дуже затишно, звичайно ж, родинним цей затишок важко назвати, тому що створюється він не з меблів чи квітів, а з тепла родинного люблячого кола. Але все ж таки, на кожному метрі цього будиночка відчувається дбайливе піклування про тих, кого доля привела під його дах. Переважна більшість мам – це вихідці з інтернатів та асоціальних сімей.

За традицією, отець Олег подарував центру ікони Божої Матері та подарунки всім мамам з дітками.

В коридорі до нас вийшов жвавий симпатичний

хлопчик, який після знайомства впевнено повів нас до своєї кімнати. Максимкова мама Аня погодилася розповісти нам свою історію, яка привела її до цього центру.

– Аня, звідки Ви родом?
 – Я сама родом з Бучі. Навчалася в інтернатах.
 – А Ваші батьки, що з ними? Живі?
 – Мама і тата немає в мене. Їх не стало, коли мені було 7 років і тоді я потрапила в інтернат.
 – А родичів у Вас зовсім нікого немає?
 – У мене є сестра, але ми з нею не спілкуємося. Вона старша за мене, це сестра за мамою, але вона не хоче підтримувати зі мною ніяких відносин. У неї є квартира своя, але ми з нею — чужі люди, і я не сподіваюся на допомогу від неї. Ось так і живу — сама по собі, як до-

ведеться.

– Аня, а скільки Вам років зараз?
 – Мені 27.
 – А після інтернату Ви десь вчилися, де жили?
 – Я закінчила коледж. А жила — як вибде. Свого життя у мене не було. У моїх мами і тата в Бучі був будинок свій, він потім згорів. І зараз, хоча в мене і є на руках право власності на землю, але насправді в мене нічого немає. Ця ділянка була продана і на нього, як ми дізнавалися, є кілька земельних актів. І тут я знахожусь по самозверненню. Моя соціальна служба не надає мені соціального супроводу. Вони опираються на те, що моя татоля колись заплатила мені гроші за те, що продала земельну ділянку. Але від татоля я нічого не отримувала.

– А в соціальній службі ця інформація про отримані гроші є зі слів Вашої тітки?

– Мабуть що так. Ми з нею вже давно не бачились. Останній раз ми зустрілися з нею, ще коли я вчилася в 11 класі. А земельна ділянка продавалася набагато пізніше в 2007 році, вже коли я і коледж навіть закінчила.

– А Ваша тігонька якось спілкується з Вами?
 – Останній раз ми з нею бачилися, коли я закінчила школу і все. У неї тут десь в Житомирській області і хата є, але вона не підтримує зі мною будь-яких стосунків. Прошей від неї я ніяких не отримувала зовсім. Навіть не знаю, з чого вони це взяли. Я думаю, що може, це соціальна служба просто не хоче мною займатися.

Виходить, що хата моя згоріла, землі, на якій хата стояла, теж нема.

В цьому центрі я опинилася вже другий раз. В мене перший хлопчик інвалід (в нього мікроцефалія головного мозку, ДЦП, народився на 8 місяці вагітності і зовсім не ходить) і я з ним була в цьому центрі, а коли народився Максимка, мені знову не було де жити з ним, і ми звернулися по допомогу в центр матері та дитини. В жовтні йому виповниться два роки і 13 жовтня ми мусимо піти з цього центру.

З Максимом ми спочатку жили в центрі в Трипіллі, мені там пообіцяли допомогти, нічого не вийшло, коли я опинилася тут, мені також дали надію, але поки що нічого не виходить. І соціальна служба не хоче мною займатися, і що мені робити, куди йти потім, як жити, я не уявляю. Виходить, що я тут на землі — ніхто, без жодних прав і без надії.

– Аня, а батько Максимки якось бере участь в

вашому житті?

– Він зараз вже живе з іншою жінкою і вони чекають на дитину — вона вагітна. Ще коли ми були в Трипіллі, він приїжджав до нас в той центр провідати, коли синочку було 3 місяці. А потім — більше не цікавився нами і жодного разу не приїхав.

– Аня, а яку спеціальність Ви отримали в коледжі?
 – Я навчалася на молодшого спеціаліста – бухгалтер-ра.

– А могли б зараз піти працювати за спеціальністю?
 – Ну зараз я не знаю, чи я зможу працювати з Максимкою на руках. Але взагалі-то, бухгалтером я не знаю — вийшло б зараз у мене — все ж змінюється, а я навчалася вже давно.

Співробітники Фастівського центру матері та дитини розповіли, що доля цієї дівчини — одна з найдраматичніших в центрі.

Коли Аня вийшла з центру з першою дитиною-інвалідом на руках, їй не було куди подітися — адже ні житла, ні роботи вона не мала. Адміністрація центру допомогла влаштувати хвору дитину до дитячого будинку «Малютка» у Білій Церкві. Під час другого її звернення до центру для вирішення питання з житлом адміністрація писала листа до прокуратури. У відповіді зазначалося, що ця земельна ділянка має сьогодні трьох власників.

Цікаво, як будуть жити на тій землі власники трьох земельних актів, чи не мулятиме їхню душу доля сироти? І взагалі важко уявити, як це жити на світі, коли з семи рочків ти залишився без мами і тата, тебе оточують лише чужі, жодної рідної людини, хата твоя згоріла, землю з-під хати продали-перепродали, ти намагався створити власну сім'ю, як міг, як розумів, а тепер потрібно йти в світ з дитинкою на руках?

Чи зможе хтось розгледіти крізь земельні акти живу людину?

І хто прийме одне таке дитя в ім'я Моє, той Мене приймає (Матф. 18:5)

Прес-служба

Формула равнобедренного треугольника 75-й школы

В преддверии нового учебного года мы встретились с директором Печерской гимназии №75 Аллой Николаевной Ратушной, чтобы поговорить, так сказать, о вечном — о наших детях, о семье, о школе, о детской душе.

– Алла Николаевна, школу можно смело сравнить с моделью государства, только в миниатюре — есть Президент, Кабинет министров, своя армия, народ, законы и т.д. Как Вам удаётся управлять этим маленьким государством?

– Знаете, как говорила Екатерина в фильме «Москва слезам не верит»: «Тяжело управлять тремя, а когда с троими справишься, количество уже не имеет значения».

– У школы — богатая история, за более чем двести лет сохранились ли какие-то свои традиции, которые вы ощущаете и сейчас?

– Действительно, это, как говорится, намоленное место. Тут было и приходское училище, школа прапорщиков, институт благородных девиц, ликбез, госпиталь и только с 1934 года — общеобразовательная школа. Мы все здесь как одна семья, семья, которую нельзя подвести. Причем семья — это не только ученики, родители и коллектив, это ещё и наши выпускники, которые приходят часто в свою школу. У нас существует клуб «Выпускник», мы организуем встречи, это наши лучшие помощники. Так трогательно смотреть, когда приходят выпускники 40-х годов, солидные седовласые люди и в стенах родной школы становятся Петькой, Васькой, Колькой. И вот эта оценка — возвращающиеся в школу выпускники — это лучшая награда за наш труд, ведь мы, по сути, уже не нужны, свою миссию выполнили, значит, наш труд дал свои плоды и результаты. А когда бывшие ученики приводят к нам своих детей, доверяют нам самое дорогое — это наивысшая степень доверия.

– Как Вы думаете, в школе важнее обучение или воспитание?

– Жаль, в современных учебных программах нет таких предметов «как быть женой», «как быть мамой», «как быть настоящим мужчиной» (а это вообще огромная проблема — научить мальчика быть мужчиной, брать на себя ответственность, ведь не секрет, что сейчас женщины в большинстве «тянут лямку» на своих плечах). И вообще, я вижу по детям, что проблема семьи очень остро стоит сейчас — очень много неполных семей.

Несомненно, предметы — это главное в школе, но огромное внимание мы уделяем также и внешкольным мероприятиям — уже упомянутые встречи, различные праздники, экскурсии, поездки в лес. В таких ситуациях дети и учителя лучше раскрываются друг для друга, становятся ближе и понятнее. Ребенок может довериться

учителю и посоветоваться с ним в трудной ситуации (не с подружкой на улице, а с опытным и взрослым человеком).

– А как складываются отношения в вашей школьной семье?

– Школьная семья у нас как в равнобедренном треугольнике имеет три равные грани: **ученики–учителя–родители**. И все члены семьи — полностью полноправны. Например, дома у ребенка тяжело заболела бабушка, он не выучил уроки, так как он помогал маме, которой тяжело и больно было справляться с этим одной. Ведь если семья духовно вместе, то больно одному — больно всем членам семьи. У нас так принято, что учитель тоже в курсе такой ситуации (достаточно прислать смс-ку) и отреагирует соответствующим образом — не вызовет на уроке, просто скажет доброе слово или погладит по головке и ребенку этого достаточно.

Или такой вот пример: родители думают, что в 16-17 лет дети уже взрослые и частенько забывают их поздравить с днём святого Николая или не считают уже нужным это делать. И когда мы по традиции всем детям дарим подарки в этот день, у 10-ти–11-тиклассников в глазах стоят слёзы от радости этим маленьким подарочкам. И в таком возрасте они остаются детьми и важно это не забывать и родителям и учителям.

Мы с учителями в своем коллективе тоже поддерживаем теплую дружескую атмосферу. По традиции в августе стараемся посетить какие-то духовные места — то ли паломническая поездка в монастырь, то ли в какой-то город, обяза-

тельно берем благословение священника на поездку. Это очень сближает коллектив.

– В любой семье, даже самой любящей и благополучной бывают какие-то проблемы. Как в вашей школьной семье справляются с такими моментами?

– Действительно, случаются определенные трудности. Например, дома дети бывают одни, а в школе — совсем другие, пытаются как-то манипулировать. Бывает, и учитель может быть не прав — он ведь тоже человек. Известно, что для решения неурядиц в семье, нужно всё это обсуждать и обговаривать. И мы пытаемся это делать, у нас работает психолог, проводятся индивидуальные консультации, встречи для решения какой-либо ситуации, беседуем и с родителями, ведь есть такие внутрисемейные проблемы, которые влияют на поведение и учебу ребенка.

– А за 20 лет Вашего педагогического стажа, Алла Николаевна, как Вы замечаете, изменились ли дети? Остаются такими же или что-то кардинально меняется?

– Вы знаете, дети становятся только лучше, меняются в лучшую сторону, становятся как-то мудрее, что ли. Но, опять-таки, играет огромную роль влияние института семьи на личность ребенка. Где в семье лад, уважение, взаимопонимание — это отражается и на душе ребенка. А душа ребенка — это самое главное, важно, чтобы и родители и учителя всегда помнили об этом.

Подготовила
Татьяна Кашпор

Підбиття підсумків конкурсу малюнка «Як я бачу світ» в 75-й школі

Кловський узвіз

Кловський узвіз — одна із старовинних вулиць Києва, що пролягає від вулиці Інститутської до Московської вулиці. Примикають вулиці Івана Мар'яненко, Мечникова і Гусовського. Довжина — 1,2 км.

Мостова Кловського узвозу проходить точно над Кловським струмком, що протікає по прокладеним для нього під землею трубах. Його назва походить від згаданого в літописах урочища Клов. Клов — ліва притока Либеді, найбільша притока цієї ріки довжиною 3,2 км. Має дві притоки — Кловіца і Хрещатик. Починається неподалік від Арсенальної площі, далі протікає по котловині Кловського узвозу, уздовж вулиць Мечникова і Еспланадної. Приймаючи тут свою ліву притоку — Хрещатиський струмок, протікає під НСК «Олімпійський» та Троїцькою площею та вулицею Фізкультури. Неподалік від того місця, де вулиця Фізкультурна виходить до річки Либідь, Клов впадає в Либідь.

У перші роки XX століття Клов був узятий в

Мостова Кловського узвозу проходить точно над Кловським струмком, що протікає по прокладеним для нього під землею трубах. Його назва походить від згаданого в літописах урочища Клов.

колектор по всій довжині, крім витоків. Витоків ж були облаштовані — в генерал-губернаторської садибі (сучасна адреса — вул. Грушевського, 32) навіть створили ставок, а ще до 1960-х років з непарної сторони Кловського узвозу (в його початковій частині, поблизу Кріпосного провулку) можна було серед болотистої місцевості побачити невеликий струмок. Тоді ж, при забудові вулиці багатопверхівками, цю частину річки також сховали в колектор.

Давнє урочище Клов, навіть за старих часів вважалося місцем містичним і загадковим. Виникло воно в долині однойменної річки. А ще Клов (Кловський Яр) називали Собачої Стежкою, оскільки місцевість була заболоченою, і люди пробіралися нею вузькими («собачим») стежками. Іншим нашим предкам більше подобалося назва — Яма або Ямки, що отримали назву за круті рельєфи місцевості. Саме слово

«Клов» відомо ще за часів давніх русичів і позначає «бурхливий». А ще — «колов'я»: так називалися тутешні ставки і озера, в яких в дно забивали кілки, щоб затримувати рибу.

Взагалі — історична Клов-річка ніколи не була річкою-болотцем, відповідно до джерел, вона швидше нагадувала стрімку гірську річку, яка несла свої води від витоків через все урочище до Либеді. Географічно Клов знаходиться на перетині Липок, Нової будови і Печерська, в районі вулиць Кловський узвіз, Мечникова, Пилипа Орлика, кінець вулиці Грушевського.

За легендами, в давнину в районі Кловського Провалля існувало велике язичницьке капище (можливо, навіть кілька язичницьких храмів).

В останній чверті XI в Лаврський ігумен Стефан в цих місцях заснував Кловський, або Стефаніч монастир. Перша літописна згадка про нього належить до 1096р. Описуючи напад половців на Київ, літописець зазначав: «І пожго-

За легендами, в давнину в районі Кловського Провалля існувало велике язичницьке капище (можливо, навіть кілька язичницьких храмів).

ша монастир Стефанечь, деревне і Германечь».

У 1112 р. в Кловському монастирі був похований Давид Ігорович: «положено бысть тело его въ церкви святаыя Богородица Влахерне на Клове».

На цьому по суті і обриваються письмові свідчення про Кловський монастир. Подальша його історія за літописними даними не простежується. Можна вважати, що храм Кловського монастиря не уникнув долі багатьох давньокіївських будівель і був зруйнований у 1240 р. монголо-татарами.

Довго на Клові ніхто не жив і лише на початку XVIII в. стародавній Клов прокинувся від сплячки. На території урочища був побудований Кловський палац, саме навколо цього па-

Відома вулиця і тим, що на ній під номером 7А знаходиться найвища будівля України — 48-поверховий будинок.

лацу ріс той самий липовий гай, який дав назву цілому історичному району!

Згодом, належна Печерській Лаврі територія Клова довго була каменем спотикання між церковними і військовими властями. Зрештою, частина урочища таки потрапила під відчуження території бурхливо споруджуваній Печерської фортеці, в результаті чого територія самого давнього Клова скоротилася майже на половину і тепер вважається повноправним Печерськом.

Гарнізонний дух перейшов у спадщину і радянській епосі. Розташування Штабу Київського округу та Будинку офіцерів, маса підтягнутих людей у формі надавали верхньому Клову атмосферу військового містечка.

Відома вулиця і тим, що на ній під номером 7А знаходиться найвища будівля України — 48-поверховий будинок.

У будинку № 8 на нижньому поверсі державного центру позашкільної освіти розташований музей іграшок, колекція якого налічує понад 10 тис. експонатів.

Отакий він Кловський узвіз — свідок багатовікової історії нашого славного міста.

УРОКИ УЧЕНИЧЕСТВА: ВОПРОСЫ И ОТВЕТЫ

Август ускользает, унося с собой безмятежно каникулярное лето, и налетающие дожди студят желтеющие листья под аккомпанемент первых школьных звонков. Школьники и студенты догуливают последние дни, но скоро наступит время сесть за парты, компьютеры и конспекты, шаг за шагом возобновляя «великий исход» из защищенного старшими детства в самостоятельную, насквозь продуваемую ветрами ответственности жизнь. Этот путь каждый начинает как бы «с чистого листа» дарованной ему жизни, сквозь который просвечивают колеи, проложенные предшествующими поколениями. Всматриваясь в путеводители и дорожные карты книг, падая и поднимаясь, юноши и девушки, оттолкнувшись от берега детства, устремляются к иным берегам, чьи контуры проступают в сознании еще невнятно. И так важно встретить на пути доброго наставника, способного назвать вещи своими именами, подсказать верную оценку увиденному и прочитанному...

В это же время (14 сентября/1 сентября по ст. стилю) Церковь входит в начало нового церковного года, первым двенадцатым праздником которого является Рождество Пресвятой Богородицы — престольный праздник нашего храма. Это совпадение церковного и школьного новолетия глубоко символично, ведь Церковь — это Школа, в которой человек, ощутивший себя вечным существом, учится жить в Боге, сверяя с Его волей движения своей души, постепенно приобщаясь ко все большей полноте Его благосло-

вений и даров. Однако дар является обоюдоострым: для того, чтобы он состоялся, необходимо согласие двух свободных волей — того, кто хочет одарить, и того, кто взыскует этот дар и согласен его принять. Дар вечной жизни настолько отличается от всего нас окружающего, что многие рискуют пройти мимо рук Спасителя, протянутых нам навстречу, увлекшись очередным разрекламированным «фантиком». И вот главный Учитель Церкви — Христос, обрамляет жизнь каждого, вошедшего в Ее ограду, такими обстоятельством

ми, ставит нас перед такими людьми, посылает такие обретения и потери, которые способны пробудить в нас вопросы, превышающие логику обыденного положения вещей. «Придите ко Мне все труждающиеся и обремененные, и я успокою вас, — обращается к нам Спаситель, — возьмите иго Мое на себя и научитесь от Меня, ибо Я кроток и смирен сердцем, и найдете покой душам вашим; ибо иго Мое благо, и бремя Мое легко» (Мф. 11, 28-30). Таким образом, Христос призывает каждого из нас стать Его учеником.

Но быть учеником Христа, даже начальных классов Его школы, весьма непросто. Как часто мы на Литургии, призванные, «всякое житейское отложив попечение», присутствовать на Тайной Вечере, против собственной воли вспоминаем о не сданной налоговой документации или о том, чем же закончится последняя серия сериала «Школа». Или думаем о предстоящей корпоративной вечеринке. Или просим у Бога, «чтобы у нас все было, а нам за это ничего не было», и потом обижаемся на Него, т.к. прокуратура все-таки нами заинтересовалась...

Талант ученичества у Христа — тоже благодатный дар, перерастая потребительское отношение к жизни и людям, разгадать их проблемность, понять, что поле нашей жизни промыслительно «замини-

С духовником и духовным чадом во время исповеди образуются некие таинственные духовные узы, незримая духовная связь. А это даёт возможность принимать жизненно правильные решения и формировать в себе правильную живую настоящую веру в Бога.

рвано» трудностями, с тем чтобы пробудить в нас вопросы ко Творцу. Осознавая это, мы вырастаем на встречу Христу и в конце концов перерастаем себя с Его помощью. Наша молитва, если она искренняя, — это тоже жизненная проблема, облеченная в словесную форму и устремленная к Богу. Важно только дорасти до вопросов и просьб Его уровня, до «вертикальных» просьб и вопросов. И в этом нам призван помочь духовный отец, человек, облеченный особыми дарами Святого Духа — быть пастырем Христовых овец, их «детоводителем ко Христу».

Сколько воды необходимо выпить из лаврских колодцев, чтобы освятиться? Или сколько и каких поклонов нужно положить в день, сколько акафистов вычитать? Вроде бы

Это совпадение церковного и школьного новолетия глубоко символично, ведь Церковь — это Школа, в которой человек, ощутивший себя вечным существом, учится жить в Боге, сверяя с Его волей движения своей души, постепенно приобщаясь ко все большей полноте Его благословений и даров.

вопросы эти обнаруживают стремление ученика приподняться над обыденностью и жить во Христе, но они поставлены неправильно, ибо обнажают непонимание сути жизни в Боге, ее «нелинейности», особой природы жизненных отношений по вертикали «Бог – человек», основанных не на функциональном расчете, а на любви, исполненной смирения и кротости, взаимной жертвенной самоотдачи. Как рационально постигнуть, что Бог – всемогущий Творец мира, умалил Себя до того, чтобы стать начатком человека во чреве Пречистой Девы, столь смиренно вверив Себя Своему творению? Чем измерить доверие и любовь, излитые Им в сверхъестественном Таинстве Боговоплощения? Или какая мера веры и встречного смирения была проявлена Пресвятой Богородицей, промолвившей: «Се, Раба Господня, да будет Мне по слову твоему» (Лк 1, 38)? И какова степень Его жертвенной любви к человеку, если, смирившись до смерти крестной,

Он дал нам Свои Тело и Кровь в качестве хлеба вечной жизни? Каким числом поклонов или молитв мы можем ответить на это? Нет такого числа, и глупо об этом спрашивать, оскорбляя Бога такими вопросами. Задавая их, мы думаем о Боге неправильно, мы не понимаем, Кто Он

Но быть учеником Христа, даже начальных классов Его школы, весьма непросто. Как часто мы на Литургии, призванные, «всякое житейское отложив попечение», присутствовать на Тайной Вечере, против собственной воли вспоминаем о не сданной налоговой документации или о том, чем же закончится последняя серия сериала.

есть. Молиться надо, однако молитва должна изливаться из глубины сокрушенного благодарного сердца, движимая покаянием и ответной любовью к Богу, но не быть «расчетным средством» за Его дары.

С настоятелем нашего храма отцом Олегом Мельничуком мы были знакомы примерно с середины 2000-х годов, но знакомы поверхностно настолько же, насколько поверхностной была моя жизнь в Боге. Господь промыслительно сблизил нас как прихожанина и духовника как раз в тот период моей жизни, когда я готовился стать «чемпионом Киева среди мирян» по количеству ночных молитв. Тяжелая болезнь мамы моей жены, которую часто посещал отец Олег, служивший неподалеку от нас, и некоторые нестроения на нашем прежнем приходе привели нас с супругой в храм, где он был настоятелем. Однажды, заметив меня на улице с молитвословом, отец Олег как-то по-особому посмотрел в мою сторону, без особого одобрения, что меня удивило. Когда после нескольких исповедей, он посоветовал мне повременить с Причастием, я очень обиделся, и только два «тормоза» не дали мне покинуть приход. Первым из них были увещания моей жены, заметившей, как серьезно относится отец Олег к своим обязанностям духовника. Второй аргумент был особым. Примерно за год до знакомства с отцом Олегом я нашел в лесу в Конче-Заспе оброненный кем-то

небольшой складень с изображением ранее неизвестного мне святого — преподобного Олега Брянского. Спустя несколько лет я неожиданно встретил отца Олега в Лавре, где он только что получил благословение Блаженнейшего Митрополита Владимира на установление праздника в честь иконы Божией Матери «Помощница в родах» (храмовый праздник больничной церкви в роддоме). Этот день, 3 октября, совпал с днем памяти небесного покровителя отца Олега Мельничука — преподобного Олега Брянского. Я был потрясен, понимая, что этим Господь и Его Пречистая Матерь, преподобный Олег и печерские святые дают какой-то знак, смысл которого оставался для меня закрытым до того момента, пока отец Олег не

Важно только дорасти до вопросов и просьб Его уровня, до «вертикальных» просьб и вопросов. И в этом нам призван помочь духовный отец, человек, облеченный особыми дарами Святого Духа — быть пастырем Христовых овец, их «детоводителем ко Христу».

стал нашим духовником. Этот знак во многом и удержал меня в храме, когда духовник взялся за исправление моего «духовного вывиха». По его молитвам мне открылась поверхностность моей духовной жизни, ее «механичность», когда при помощи внешне эффектных, отчасти ориентированных «на публику» жестов — молитв, поклонов, бдений и т.д., я карабкался на «педестал» подвижничества, не приближаясь к Богу, полный гордыни, осуждающий ближнего, тщеславный. Постепенно я стал приходить в себя, смотреть на свой внутренний мир трезвее и глубже. Это означало переход в следующий класс начальной школы жизни во Христе, где я и ныне продолжаю учебу под руководством отца Олега Мельничука.

Илья Назаров,
к. э. н., доцент КНУ
им. Тараса Шевченко,
пономарь храма Рождества
Пресвятой Богородицы

«...півкроку за мене зробить Господь!»

21 вересня в день свята Різдва Пресвятої Богородиці в нашому храмі — подвійне свято: по-перше, це престольне свято нашого храму і, по-друге, день священницької хіротонії настоятеля протоієрея Олега Мельничука.

Престольне свято з давніх давен вважалося наряду з Великоднем одним з найголовніших свят парафії. Річниця ж хіротонії для священника — це свято визначне і для нього особисто, і для всієї парафії як день, коли через велике таїнство священник отримує можливість у щоденному пастирському служінні нести словесному стаду Христовому проповідь слова Божого.

З чого ж все починалось? Як сталося, що виріс храм на цьому місці і чому він був збудований саме в честь Різдва Пресвятої Богородиці? Ми попросили настоятеля храму отця Олега напередодні свята згадати ці події.

- Отче Олеже, цього року храм вже втретє святкуватиме своє престольне свято. Як все починалося? Чому Ви взагалі вирішили будувати храм?

- З самого початку була мрія. Ще хлопчиком я мріяв збудувати храм, коли виросту. А історія з іконою, яку нашому храму благословив протоієрей Георгій Єдлінський за 21 рік до будівництва храму (ми писали про це в минулих випусках «Куполу») підтверджує той факт, що задовго до виникнення храму на цьому місці була Божа воля на його створення. Я молився кожного дня, щоб

Почалося все з того, що я збудував цей храм в своєму серці, вимолвив його, а потім вже він з'явився в реальному житті.

Господь і Божа Матір допомогли мені. І потім, коли вже я став священником, за кожною літургією я просив Божої допомоги в цьому. Я просив допомоги в преподобних Антонія і Феодосія Печерських, оскільки вони є, так би мовити, головними адміністраторами і власниками Печерських пагорбів. В них я просив благословення бути якомога ближче і довше залишатися біля них. І сьогодні так і є — наша парафія знаходиться на дуже невеликій відстані від Києво-Печерської Лаври.

Хочу сказати, що почалося все з того, що я будував цей храм в своєму серці, вимолвив його, а потім, по Волі Божій, храм з'явився в реальному житті. Я починав служіння в пологовому будинку на Печерську, ті люди, які народжували там діток, ставали нашими парафіянами, наша церковна родина росла, постійно збільшувалася і храм на честь ікони Божої Матері «Помічниця в пологах» вже був не в змозі вмістити всіх бажаючих. Так сталося, що більшість членів тієї парафії були жителями мікрорайо-

Я без Божої Матері нікуди і храм я хочу назвати в Її честь.

ну Царське село і саме вони запропонували мені будувати храм в Царському селі. Голос народу — то є голос Божий. Люди самі ініціювали збір підписів на підтримку цього рішення, допомагали у вирішенні багатьох питань, пов'язаних з будівництвом.

Принцип мого священницького життя є такий: зробити півкроку, щоб наступні півкроку зробив за тебе Господь. Тоді об'єднуються моя воля і воля Божа.

- Що відбувалося після того, як було прийнято рішення про будівництво?

- Я хочу повторити, що це храм не мій, це храм всіх жителів цього мікрорайону. Після декількох зустрічей ми вирішили зібрати не просто підписи, а щоб кожен став учасником цієї святої справи. Жодної людини не було тоді проти будівництва. Хоча ні, було одне виключення – була одна людина, яка була проти храму, цей чоловік був трохи навіть агресивно налаштований і крутив пальцем біля скроні і казав, що ніколи мені не вдасться побудувати тут храм. Це була єдина людина з такою думкою. Ми з ним зустрілися перед першою літургією в 2009 році, ми робили останні прибиральні роботи перед Великоднем, а ця людина йшла повз храм, я вигукнув до нього, він почав тікати, я наздогнав його, обняв і сказав: «Я

Принцип мого священницького життя є такий: зробити півкроку, щоб наступні півкроку зробив за мене Господь. Тоді об'єднуються моя воля і воля Божа.

дякую Вам, що Ви займали таку позицію, я Я Вас прошу до нас, до нашої церкви на Богослужіння». І сьогодні ця людина — один з активних парафіян нашого храму. Чи це не диво?

- Скажіть, отче Олеже, чому Ви вирішили назвати новозбудований храм саме на честь Різдва Пресвятої Богородиці?

- (Після запитання отець Олег замислився і посміхнувся якимось своїм думкам – ред.) Чому я зробив таку паузу? Тому що історія з назвою наступна: я завжди відчував особливу любов до Божої Матері і коли стало питання, в честь кого називати храм, то я перш за все вирішив порадитися зі своїм духівником, який знаходиться на святій горі Афон. Я сказав йому: «Я без Божої Матері нікуди і храм я хочу назвати в Її честь». Він посміхнувся і відповів мені: «Коли в тебе така любов до Неї, то нехай буде так».

- Чим запам'ятався Вам сам процес будівництва? Як знаходилися кошти на все? Судячи з фото, Ви контролювали процес в кожній його дрібничці.

- Стосовно того, що я вникав в кожну деталь, це було продиктовано лише одним мотивом — я не дозволяв істоті під назвою людина спотворювати волю Божу. Я вимагав, щоб кожний працівник, майстер,

робочий виконували свою роботу якісно. Звичайно, будівельники як будівельники. Я намагався їм сказати, що це не черговий висотний будинок, а храм, де буде звершуватися Божественна літургія, сходити Святий Дух, де люди будуть спілкуватися з Господом. Тому хаптири тут не повинно бути. Схалтурять вони в будівництві храму, схалтурять і в житті.

Кожний етап будівництва супроводжувався чу-

Наші парафіяни цілими сім'ями брали участь в будівництві, допомагали хто як міг і тому всі вони вважають храм своїм, рідним.

десами. Наприклад, в нас закінчився бетон. Раптом, приїжджає одна людина і каже: «Ми не можемо допомогти вам фінансово, але можемо надати бетон». Приїжджає інший і каже: «Отець Олег, можемо допомогти арматурою, залишилася від попереднього будівництва». Дивимося на цю арматуру, а вона за своїми характеристиками повністю підходить до проекту нашого храму.

Ми будували храм спільно з парафіянами і для нас чистота прибудівельної території була понад усе. Пригадується такий випадок: ми завозили землю, а постійно ішов дощ і на дорозі було брудно, потрібно було прибрати дорогу біля храму. Будівельники вже пішли, було десь біля другої години ночі, я взяв шуфлю, тільки почав прибирати, раптом — зупиняється машина, яка прибирає і миє асфальт і водій пропо-

Потрібно бути абсолютно щирим, відкритим до тих людей, які тобі допомагають. І ще найважливіший факт — щоб біля Престолу Божого кожен свою справу проговорювати з Господом.

нує помити і біля нашого храму дорогу. Після цього я думаю — от би ще й позамітати зараз. Беру віника, починаю замітати, аж їде машина така з щітками, яка замітає асфальт і хлопці пропонують мені позамітати. І таких випадків було дуже багато. Практично на кожному етапі будівництва зустрічалися подібні речі.

Наші парафіяни цілими сім'ями брали участь в будівництві, допомагали хто як міг і тому всі вони вважають храм своїм, рідним.

- Отче, можливо, саме цим обумовлюється та затишна сімейна атмосфера храму, яку відчуває

гляді за територією.

- А от щодо догляду — кожний господар чи госпо-

диня знають, що у власному будинку потрібен щоденний догляд, щось поладити, прибрати, відремонтувати. Як Вам вдається підтримувати храм і

кожна людина, яка сюди потрапляє?

- Ну так, звичайно, цей храм з самого початку задумувався як сімейний храм. Ми облаштували там дитячий куточок, де є і пеленальний столик для немовлят, памперси, присипки, серветки, ігровий майданчик, іграшки. Я

вважаю, що це необхідність сьогодні, людина повинна ввійти і відчувати: моя сім'я знаходиться в сімейному храмі, де є затишок, де є сімейна атмосфера.

- Отче Олеже, як відомо, будівництво ніколи не завершується, воно може тільки ненадовго призупинитися. Як у Вас є плани щодо удосконалення храму, якихось змін?

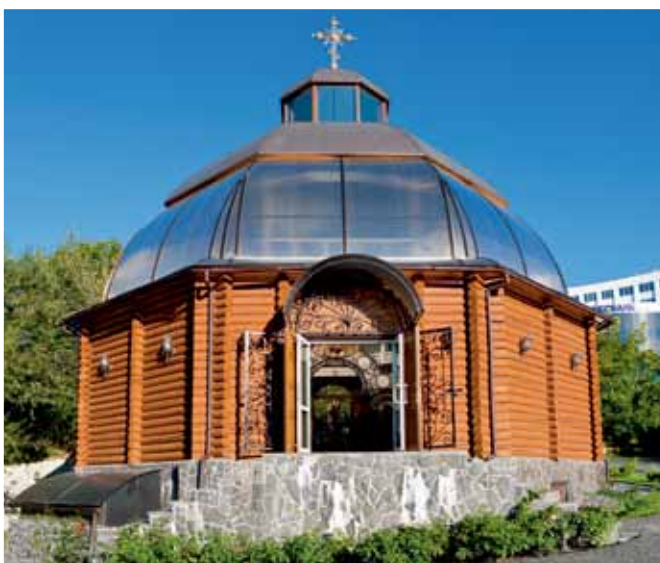
- Я вважаю, що кожна справа, яка починається, повинна починатися з того, щоб дізнатися — чи є воля Божа на цю справу чи ні? Це досить таке делікатне питання як для мене, тому, якщо ми зрозуміємо, що на нашу нову справу є воля Господа, то, вважайте, половина справи вже зроблено.

Помислів багато.

Тоді були люди, які давали цеглу, бетон, арматуру, сьогодні є постійні потреби в благоустрої храму, до-

прилегу територію в такому порядку? І фінансово, і практично?

- Дуже важливо, щоб парафіяни, які приходять

до церкви, розуміли, що храм — це не певний завод, який виробляє продукцію, продає її і живе з цих при-

бутків, а бо певна структура, яка займається прибутковим бізнесом. Церква — це є виключно благодійна організація, яка з однієї сторони є представником Неба на землі, з іншої ж сторони — не заплатиш за світло, не буде тепло в храмі, не купиш дзвони — не зможеш почути їхній дзвін над храмом. Це все прості речі, але вкрай необхідні для повноцінного функціонування храму. Тому ми зробили таким чином: є певні фінансові видатки на місяць і я звертаюся до парафіян — є така чи така стаття розходів, хто може допомогти перекрити це? Так само і в соціальних проєктах. Є потреба в тому чи іншому соціальному проєкті, наприклад, надрукувати бігборд зі слоганом «Бережи життя для Щастя». Хтось прочитає його і задумується над своїм життям.

Особлива місія настоятеля: служити духовно і соціально, а це вимагає бути абсолютно щирим до Господа і до людей.

Я переконаний, що на створення цього храму була воля Божа ще за багато років до початку будівництва. Яскраве свідчення цьому — випадок з іконою Божої Матері, яку протоієрей Георгій Єдлінський благословив нашому храму в 1989 році (подробити — в журналі «Купол» №11, та на сайті kupol.org.ua – ред.).

Я той осел, який Христа віз до граду Божого в Святій землі, Я те перо, яким окреслює Творець свій промисл на цій землі.

Це девіз мого життя. І випадок з іконою це підтвердив.

підготувала Тетяна Кашпор

Антон Семенович Макаренко

В чем же состоит феномен этого выдающегося педагога, труды которого и сегодня высоко ценятся педагогами во всём мире? Историк А. Ермаков так отвечает на этот вопрос: «На мой взгляд, прежде всего в вере. В том, что Макаренко не ставил экспериментов над безжалостно выброшенными из общества детьми, а верил в их человеческое возрождение, и, что еще важнее, заражал своей верой их самих. Не пресловутой эгоистической «уверенностью в себе», а именно верой в себя лучшего, «завтрашнего», того, кем еще нужно стать. Тертуллиан когда-то написал, что «человеческая душа по природе своей – христианка». Безбожник Макаренко вряд ли бы согласился с этим, но корни его веры, его педагогической работы, а главное – корни духовных запросов и потребностей детей, с которыми он работал, не могли не быть православными».

При воспитании своих колонистов Антон Семенович в своей системе делал упор не на «локализованную систему медико-педагогического воздействия на личность ребенка», которая «дифференцируется...» (и т.д.), а на такие человеческие понятия, как долг, честь, надежность, дисциплина, взаимовыручка и на осознание того, что:

- а) каждый хозяин и скульптор своей жизни;
- б) только от самого индивидуума зависит будущее и настоящее колонии, он здесь — хозяин, не сделаешь ТЫ — поведешь как других, так и себя.

Так, в колонии им. Горького, которой длительное время руководил педагог, по системе воспитания Макаренко, ключи от всех помещений не хранились где-то на вахте под роспись, а были у воспитанников (многие из них — с уголовным прошлым), в колонии не было сторожей, вместо них — развитый коллективный интерес. Если среди колонистов появлялся вор, он быстро понимал, что «дело ему приходится иметь не с заведующим, а с значительной частью коллектива».

Изначально при становлении отношений, проявивших свою слабость и что-либо украв (или при попытке), воспитанники могли учинить «самосуд», отлупив воришку, однако система Макаренко смогла оказать влияние и на этот суд Линча — по прошествию некоторого времени самосуды заменил совет командиров и совет колонистов, где, перед всей колонией провинившийся «отдувался на середине» и «давал разъяснения, как и что».

Сам Антон Макаренко не часто хвалил колонистов, скорее — ругал или наказывал, воспитывая этим волю и ответственность. Наказания могли быть разные, но, однако, в колонии отсутствовал карцер. Вместо этого виновник проступка мог от-

правиться «под арест» — должен был указанное время отсидеть в рабочем кабинете Антона Семеновича. При этом мог свободно читать книгу, это не запрещалось.

Или, вот такие примеры из жизни колонии (по воспоминаниям Семена Калабалына, бывшего воспитанника системы А.С. Макаренко):

- Как-то две воспитанницы колонии забрались на яблоню и стали рвать в подол еще незрелые, совсем зеленые плоды. В этот момент под деревом проходил Макаренко. У кого-то из девочек выпало яблоко и прямо к ногам педагога. Он поднял голову, увидел колонисток. Помог им спуститься с

дерева. К этому случаю он больше не возвращался. А когда поспели фрукты, на тарелку перед девочками легли два зеленых увядших яблока, у других же — были сочные, красочные плоды. На вопрос колонистов, почему так, был дан ответ: «Они своим яблокам не дали вырасти...»

- Один из воспитанников Макаренко постоянно недосдавал молоко с удоя, был уличен в этом. Наказание было следующим: ему выделили в столовой отдельное место и каждый раз ставили к моменту приема пищи ведро молока на стол. По

прошествию некоторого времени юноша сам просил прощения у ребят за свои действия.

- Григорий Бурун имел привычку горбиться. Антон Семенович приказал в кузнице изготовить треугольник, после чего сказал воспитаннику, вот тебе, Гриша, треугольник, поднимай голову. Подходишь с этим подбородником и выпрямишься. Очень жаль, что такой красивый мужчина останется горбатым на всю жизнь. Бурун отказался от «оздоровливающего приспособления» и после этого всегда ходил выпрямленным, с гордо поднятой головой...

Антон Макаренко преподавал и учил своих подшефных так, что бывали случаи, когда за проступок одного человека отвечала вся колония, опять же — чувство ответственности за свои поступки перед всем коллективом, что немаловажно в каждом современном обществе.

Антон Семенович был великим мэтром педагогики, отдавал себя полностью работе и ребятам,

итог перед нами даже спустя сто лет - воспитательная система Макаренко актуальна и по сей день, и предлагает многочисленные решения при возникновении той или иной педагогической проблемы (вопроса). Свидетельством международного признания великого педагога стало решение ЮНЕСКО 1988 год в честь 100-летнего юбилея Антона Семеновича объявить годом А. С. Макаренко.

На протяжении всей своей жизни А.С. Макаренко служил детям, обществу, из-под его крыла вышло немало талантливых специалистов, начиная от мастеров и кузнецов, а заканчивая инженерами,

педагогами, врачами, военными и даже летчиками.

Умер Антон Семенович в вагоне пригородного поезда от болезни сердца, лишь только успел произнести проводнику: «Я — писатель Макаренко». В кармане педагога была найдена повестка о явке в специальный отдел НКВД...

(по материалам интернета)

Кому и как молиться, испрашивая помощи в постижении наук?

Как помочь нашим дорогим ученикам постигнуть преподаваемые науки, как справлялись с этой проблемой наши предки, кому молились они о помощи в учебе? Для этого зачастую необходимо не только желание, но и благословение свыше. Для нас таким примером среди святых отцов служит житие прп. Нестора Летописца.

Прп. Нестор глубоко ценил истинное знание, соединенное со смирением и покаянием. «Великая бывает польза от учения книжного, — говорил он, — книги наказуют и учат нас пути к покаянию, ибо от книжных слов обретаем мудрость и воздержание. В книгах непечатная глубина, ими утешаемся в печали, они узда воздержания. Если прилежно поищешь мудрости, то приобретешь великую пользу для своей души. Ибо тот, кто читает книги, беседует с Богом или святыми мужами».

Летописец Нестор родился в 50-х годах XI века. Еще 17-летним юношей он пришел в Киево-Печерскую обитель, где принял постриг. По собственным словам его, он поступил в Печерскую обитель в 17 лет, еще при жизни прп. Феодосия; но при нем жил недолго, проходил только путь послушнической жизни. В монастыре пострижен уже преемником Феодосия, преподобным Стефаном. По греческому церковному правилу поступающие в монастырь три года остаются на испытании, «не удастаясь монашеского образа», а посвящаемому в диакона следует быть не меньше 25 лет. И прп. Феодосий установил: поступающего в монастырь не спешить постригать, а велеть ему ходить в своей одежде, пока ознакомится с монастырским чином, после одевать его в черную одежду и испытывать послушаниями, а затем уже облакать в монашескую мантию.

После возведения в сан диакона Нестор преждем отличался необыкновенной кротостью и праведностью. Неся послушание летописца, он сумел передать потомкам историю родной земли, духовного развития православных христиан.

Именно им были написаны жития страстотерпцев Бориса и Глеба, Феодосия — первого игумена Печерского монастыря.

Главным подвигом жизни преподобного Нестора было составление к 1112-1113 годам «Повести временных лет». «Се повести временных лет, откуда есть пошла земля Русская, кто в Киеве нача первее княжити и откуда Русская земля стала есть» — так с первых строк определил цель своего труда преподобный Нестор. Летопись прп. Нестора писана столько же красноречиво, с одушевлением истинного благочестия, сколько с осмотрительностью, которая весьма дорожит правдой. О древних временах говорит она кратко, слухи и известия подвергает проверке.

Необычайно широкий круг источников —

предшествующие русские летописные своды и сказания, монастырские записи, византийские хроники Иоанна Малалы и Георгия Амартола, различные исторические сборники, рассказы 90-летнего старца-боярина Яна Вышатича, торговцев, воинов, путешественников, осмысленных с единой, строго церковной точки зрения, — позволил преподобному Нестору написать историю Руси как составную часть всемирной истории, истории спасения человеческого рода.

Инок излагает историю Церкви в моментах ее исторического становления. Он повествует о создании славянской грамоты святыми равноапостольными Кириллом и Мефодием, о крещении святой равноапостольной Ольги в Константинополе. Летопись преподобного Нестора сохранила нам рассказ о первом прославленном храме в Киеве (945 г.), об исповедническом подвиге святых варягов-мучеников (983 г.), о «испытании вер» святым равноапостольным Владимиром (986 г.) и Крещении Руси (988 г.). Без его летописи мы не знали бы и обстоятельств просвещения славянской святой верой. Святой князь Владимир может быть назван главным лицом летописи. Подвиги его изображены со всей подробностью и с живым одушевлением; обращение его к вере, крещение народа описаны так, как никем другим в древнее время.

Этот труд можно назвать не только первым в истории историческим произведением, но и единственным наиболее подробным и с исторической точки зрения весьма важным трудом, хотя сам Нестор неоднократно называл себя на страницах повести «недостойным, грубым, невеждою и исполненным множества грехов». Немало лет посвятил он собиранию материала, его обработке и переложению на бумагу. Скончался преподобный Нестор 27 октября 1114 года и был похоронен в пещере Печерского монастыря. Его мощи покоятся, будучи нетленными, и по сей день являют миру чудеса исцеления по вере и молитве.

Молитва преподобному

Нестору Летописцу

Печерскому

О преподобне отче, премудре наставниче и Боголюбезне подвижниче Несторе Летописче! Предстояй со дерзновением престолу Вечных Славы, не забуди нас грешных и недостойных, бурями страстей отягченных, и ходатайством твоим непрестанным защити страну нашу, тебе присную, и соотчичи твоя от всяких зол и скорбей. Утверди сердца наша в православней вере, отечество свое научи любить и в братолюбии крепче пребывать. Настави нас на стези спасения, да молитвами твоими, заступниче наш, внидем в вечное Царство славы, восхваляюще Господа и прославляюще твое заступление во веки веков. Аминь.

Тропарь, гл. 4

Великих князей русских деяния и преподобных отец Печерских жития и чудеса написавый, свое же, Богомудре Несторе, многих ти ради добродетелей имя написано на Небеси стяжавый, моли и нам написатися в Книги Животных.

Кондак, гл. 2

Яко сый Богоноснаго Феодосия ученик и истинный жития того подражатель, первый честных его мощей самовидец быти сподобился еси, яже с прочиими святолепно пренес, наследил еси с теми же Царство Небесное, еже получитьи и нам, чтущим тя, Господеви молися.

Хор неугасающей надежды – фильм «Хористы»

«Если мы хотим достичь настоящего мира во всем мире, то начинать надо с детей»
Махатма Ганди

В кинематографе довольно часто затрагивается тема проблем детей-сирот и в просто одиноких подростков. Но сделать это так искренне, проникновенно, как Кристоф Баратье в фильме «Хористы», наверное, не удалось никому. Этот фильм — торжество добра, понимания, сердечности.

Удивительно, как тонко актёры (особенно дети!!) смогли прочувствовать свои образы и передать их на экране. А музыка? Эта потрясающая музыка, написанная Бруно Куле! Если бы не получилась она, не получился бы и весь фильм. Но она удалась. Вдохновенно поющие хористы трогают до слёз. Картина заслуженно получила приз Европейской киноакадемии за лучшую музыку в 2004 году и премию «Сезар» за лучшую музыку и лучший звук в 2005. Вообще у фильма целая россыпь наград: здесь и 2 номинации на «Оскар» (за песню и лучший иностранный фильм года), «Золотой глобус» (номинация за лучший иностранный фильм года), «BAFTA» — номинация за лучший фильм года не на английском языке и адаптированный сценарий, «Сезар» (номинации за лучший фильм, главную мужскую роль, режиссера, декорации), не говоря уже об огромном количестве менее известных премий.

Главный герой фильма — учитель музыки, неудавшийся композитор (как он сам считал себя) Клеман Матъё. Он не снискал славы и не сумел построить личное счастье. С твёрдой уверенностью, что всё худшее впереди, в 1949 году он пришёл в интернат для трудных подростков с говорящим названием «Дно пруда».

Центральный персонаж этого фильма — музыка. Музыка, как универсальный язык, как лекарь метущихся маленьких душ.

Его встретили 60 мальчишек, которые живут в обособленном мире, где есть свои герои и негодяи, мечты, надежды, разочарования и деспотичный директор, живущий по принципу «акция-реакция». За любой проступок незамедлительно следует наказание: карцер, принудительные унизительные работы. При этом совершенно неважно: виновен ты или нет. «Шутки» воспитанников, в свою очередь, отнюдь не безобидны и даже опасны. Из-за одной из них папаша Максанс (Жан-Поль Боннер), совмещающий должности сторожа, медбрата, кладовщика и стекольщика, едва не лишился глаза.

Новый педагог как существо с другой планеты: мы находим в нём качества, казалось бы, чуждые этому месту — доброту, милосердие, чистоту помыслов, романтизм. Он не бежит от этих несчастных ребят как

другие преподаватели, нет, он пытается понять их, покрывает проделки, защищает перед директором. Клеман Матъё видит в них не малолетних преступников, а детей с непростым характером и нелёгкой судьбой, живущих в послевоенное время. Все они «трудны» по-своему: кто-то агрессивен, кто-то склонен к воровству, угрюм, замкнут или заиклен на ожиданиях субботы, как Пепино (Максенс Перрен). Особо грустно видеть, как малыш Пепино страдает из-за того, что за него некому заступиться, и понимать, что такие ситуации складываются не только в кино, но и в настоящих приютах, в школах, рядом с нами.

Когда-то месье Матъё поклялся не доставать больше своих нот. Услышав, однако, нестройное пение

Как важно в жизни найти человека, наставника, который сможет раскрыть в тебе глубины, о которых ты, возможно, и не подозревал. Удивительно, но в сердцах даже казалось бы неисправимых детей всегда есть капелька тепла, которое при правильном подходе, может заполнить полностью их сердце.

Когда же в красивые мелодии влетают звонкие детские голоса, именно в этом хоре (где даже самому непоющему обязательно найдется место, хотя бы в роли попитра) мальчишки сбрасывают маски озлобленности и являют миру свои ещё такие непорочные души. В эти минуты, в минуты, озаренные благодатью музыки, эти хулиганы превращаются в настоящих ангелочков! Они старательно вытягивают нужные ноты, следуя за дирижёрской палочкой своего наставника, который показал им, что жизнь, детство — это не только страх, наказания, боль, но и что-то большее. В эти минуты они счастливы...

Как важно в жизни найти человека, наставника, который сможет раскрыть в тебе глубины, о которых ты, возможно, и не подозревал. Удивительно, но в сердцах даже казалось бы неисправимых детей всегда есть капелька тепла, которое при правильном подходе, может заполнить полностью их сердце. И тогда тому, кто смог сотворить это, открывается чудо: бескрайняя душа ребёнка.

Когда же в красивые мелодии влетают звонкие детские голоса, именно в этом хоре (где даже самому непоющему обязательно найдется место, хотя бы в роли попитра) мальчишки сбрасывают маски озлобленности и являют миру свои ещё такие непорочные души. В эти минуты, в минуты, озаренные благодатью музыки, эти хулиганы превращаются в настоящих ангелочков! Они старательно вытягивают нужные ноты, следуя за дирижёрской палочкой своего наставника, который показал им, что жизнь, детство — это не только страх, наказания, боль, но и что-то большее. В эти минуты они счастливы...

Как важно в жизни найти человека, наставника, который сможет раскрыть в тебе глубины, о которых ты, возможно, и не подозревал. Удивительно, но в сердцах даже казалось бы неисправимых детей всегда есть капелька тепла, которое при правильном подходе, может заполнить полностью их сердце. И тогда тому, кто смог сотворить это, открывается чудо: бескрайняя душа ребёнка.

Как важно в жизни найти человека, наставника, который сможет раскрыть в тебе глубины, о которых ты, возможно, и не подозревал. Удивительно, но в сердцах даже казалось бы неисправимых детей всегда есть капелька тепла, которое при правильном подходе, может заполнить полностью их сердце. И тогда тому, кто смог сотворить это, открывается чудо: бескрайняя душа ребёнка.

Как важно в жизни найти человека, наставника, который сможет раскрыть в тебе глубины, о которых ты, возможно, и не подозревал. Удивительно, но в сердцах даже казалось бы неисправимых детей всегда есть капелька тепла, которое при правильном подходе, может заполнить полностью их сердце. И тогда тому, кто смог сотворить это, открывается чудо: бескрайняя душа ребёнка.

«Зачарована Десна» Олександра Довженка

Пропонуємо вашій увазі уривок з автобіографічної кіноповісті О.Довженка. Зачарований світ дитинства, світлий, наївний та щирий. За кожним словом повісті, хоча й написаної прозою, - відчувається музика поезії, світлі почуття радості і смутку маленького хлопчика, який вчиться жити в світі дорослих...

Фактично, святим був на всю хату один я. І от скінчилася моя святість. Не треба було чіпати моркви. Хай би собі росла. А тепер я грішний. Що ж мені буде?

Увійшовши до хати, я тихо підкрався до страшного суду і почав пильно, якось зовсім по-новому розглядати пекельні кари, змальовані внизу картини. Нагору я боявся піднімати очі. Там мене вже не було.

Якої ж бо кари заслужила моя свіжа грішна душа? Очевидно, за перший гріх все-таки невеличкої, отак не більше за оцей вогонь по кісточки, що в лівому кутку. Ай-ай-ай...

Я подивився востаннє вгору на святих, де сидів увесь їхній комітет, і мені так стало жаль, що я вже не їхній, а тут-о, на віки вічні в пеклі, так стало жаль мені, що не витримав, притулив голову до пекла, якраз під дідовою калиткою, і гірко заплакав.

Піраг прокинувся і гавкнув спросоння: «А хто там мені бігає по двору?» Вслід за тим зловісно рипнули двері, і на порозі темної комори появилася баба.

Рятуватись треба, поки не пізно. Заліз я хутко в старий човен, що стояв у клуні в засторонку, і почав думати, що мені робити для поновлення святості.

От тоді-то вперше в житті і вирішив я творити добрі діла. «Не буду,- думаю,- їсти скоромного цілий тиждень! Носитиму дідові воду на погребню, скільки він схоче, і почну ходити до церкви». Далі я подумав, дивлячись на ластівку: «От коли б повипадали з кубла ластовенята! Я зараз же нагодував би їх мухами й хлібом, аби тільки ластівка бачила, на які діла я здатний, і розказала Сусу Христу».

Але ластовенята не падали. Пороззявлявши роти, вони жалібно пищали, а навколо кубла наді мною їхні батьки невпинно снували й носили їм комах.

«Що ж його зробіть? — думав я, залишивши ластівку. Піду на вулицю шанувати великих людей. Дід казав, що за це прощається багато всяких гріхів на тім світі. Піду знімати перед ними шапку й казати «здрастуйте». Шапка якраз валялась в човні. Це була старенька дідова шапка. Тепер уже нема таких шапок. Не шийють, та й колодок таких уже нема. Вона була товста і своїм виглядом дуже нагадувала мідний казан. І важка теж була, як добрий казанок.

Спочатку вона довго лежала в сінях під ступою. Кішка виводила в ній кошенят, а зараз кошенят баба потопила в копанці і шапку викинула в човен, тому і пахла вона вже не дідом, а котами. Проте розбиратись ніколи було. Аби було що зняти з голови для пошани. Я надів шапку по самий рот і вийшов за ворота.

Вулиця була порожня. Всі дорослі працювали в полі.

Де ж його знайти людину для пошани? Обійшовши в розпуці чимало безлюдних провулків, я нарешті збагнув, що треба зразу починати від старого сусіда Захарка. Він-то вже напевно сидить коло хати.

Дід Захарко був коваль, хоч я ніколи не бачив, аби він щось кував. Все

моє життя він ходив повз нашу хату з цілим снопом довгих вудок і так гунав чобітьми, що ми прокидалися вночі, як од грому, коли він повертався часом з рибалки. У нього були великі чоботи і такі важкі ноги, що, здавалося, під ним вгиналася земля. І ходив він трохи ніби присідаючи, як на сні чи на ступі. Борода в нього була, як і в нашого діда, зовсім уже сива, тільки посередині, там, де був рот, неначе ткнуло щось рудим квачем.

Після рибалки дід Захарко запалював цигарку і довго сидів біля хати на колодці, дивлячись в одну точку, немовби на поплавок. Курив він такий лютий тютюн, що коло нього ніхто не міг стояти близько. Його обходили кури й поросята. Собаки оббігали городами, а невістка Галька спала в коморі, і часто бідкалася нашій матері, що дід її задушить своїм тютюном, і викидала його свитку надвір. Казали, що Захаркового запаху боялась навіть риба і тому погано клювала. Діда здалека було чути нюхом. Коли він проходив повз нашу хату, над вулицею довго висів тютюновий слід. Сей слід тютюновий висітиме ще колись в моїх картинах про рідну землю, де складе мій предок востаннє всі свої мозолі поверх білої сорочки під яблунею серед яблук і груш, і морква житиме в картинах, і гріх, і бабіні прокляття, а тим часом іду я, засмучений хлопчик, до старого коваля спокутувати перший гріх.

- Здрастуйте, діду! - сказав я, знявши обома руками шапку, і швидко пішов далі.

Одповіді не було. Дід мене не помітив.

«Мабуть, не почув,- подумав я.- Треба вернутись назад і сказати ще раз, голосніше».

- Здрастуйте, діду! — промовив я ще раз тремтячим голосом, скинувши оту важку шапку, і став прислухатись, чи не скаже дід Захарко чого, чи не одпуститься мені хоч трохи гріхів. Але дід не подавав голосу. Що його робить? Куди податись?

Я вийшов з провулка на вулицю в надії, що таки зустріну когось, кого б міг шанувати. Та вулиця була порожня. Навіть Масій і той кудись щез. У мене зашеміло в горлі, а тут ще шия почала боліти од шапки. Я постояв трохи і пішов ще раз до діда творить добрі діла.

- Діду, здрастуйте! — сказав я йому, спинившись.

- Та йди ти під три чорти! Не драгуй мене, крутишся тут, нечистий вас носить! — розгнівався дід.

Почувши отакі слова, я з переляку аж підскочив. Страждання мої були безмірні. В тяжкому розпачі, забувши вмить про порятунок грішної душі, прудко дременув додому. Проскочивши тихенько через двір у клуню, знову ліг у човні на дідове хутро й подумав:

І нащо я народився на світ? Не треба було родитись». Потім вирішив: «Засну. Засну і виросту у сні. Дід казав, що я уві сні расту».

Отец Олег, меня волнует такой вопрос: в последнее время многие женщины, не найдя мужей, рожают детей, что называется, «для себя», чтобы познать радость материнства. Как Церковь относится к этому явлению? Считается ли это грехом, если в свидетельстве о рождении у ребенка в графе «отец» стоит прочерк?

(Елена)

Спасибо огромное за вопрос, Елена. Ответ на этот вопрос можно разделить на несколько частей. Во-первых: миссия материнства. Известно, что женщина по определению должна рожать, воспитывать детей и проявлять свою Богом данную миссию. Во-вторых, когда женщина идет на этот шаг, она должна понимать всю ответственность и отвечать теперь не только за себя, но и за ребенка. Она должна давать себе отчет в том, что прочерк в свидетельстве — это не только 5 мм чернила, это вся судьба маленького, а потом взрослого полноценного гражданина. Не будет ли это травмой для ребенка? Не будет ли он задавать постоянные вопросы: «Где мой отец?» Поэтому нужно заранее дать для себя ответ на эти вопросы. Я считаю, что этот путь по определению неправильный со всех точек зрения. Рожать себе в удовольствие — неправильно, тут нужно вымолить у Господа — Подателя всяческих благ, чтобы он послал любящего мужа и полноценную крепкую семью.

Отче Олеже, я працюю викладачем, і на уроках нерідко драбуюся на учнів, які не впускають мобільні телефони з рук і грають прямо під партою. Намагаюся пояснити їм, навіть сварилася, а змінити ситуацію не

можу. Порадьте, як правильно поводитися в цій ситуації?

Дякую за запитання. Бути викладачем, вчителем, педагогом — це не професія, це — місія. Тому, Ви не тільки даєте знання з певного предмету, Ви берете участь у вихованні повноцінного громадянина суспільства. Отже, Ваше зауваження потрібне, воно повинно бути строгим, чітким саме для того, щоб дитина не згубила себе в ранньому віці і була готова до дорослого життя.

Батюшка, мне 36 лет, и я ни разу за свою жизнь не исповедовалась и вот наконец-то решила, а что дальше делать — не знаю. Не могли бы Вы меня проконсультировать: как себя вести, что при себе нужно иметь, в какое время приходит на исповедь?

(Аня)

Спасибо за вопрос, Аня. Вы не печальтесь и не задавайте себе лишних вопросов: как прийти, что делать. Вы придите и скажите священнику: «Я хочу покаяться о своих грехах на исповеди». Всё остальное — это второстепенные вопросы. Главный вопрос — это то, что Вы пришли и готовы сказать: «Господи, прости меня за все мои грехи, которые я совершила на протяжении жизни». Это главное.

У мене таке питання: я знаю, що кодування від алкоголю — це гріх. А якщо іншого виходу немає? В Бога ця людина не вірить, до Церкви не ходить. Мої молитви не допомагають, або мені так здається, що не допомагають. Як правильно зробити?

Дякую. Стосовно кодування — це явище поширене. Мое бачення таке: це виключно самонавіювання на свідомому і навіть на підсвідомому рівні. Гріх пицтва — це стріла диявольська. Відбити цю стрілу і перемогти в цій боротьбі можна лише за допомогою Господа. Наскільки ви самі визначили для себе: я не хочу пити. Особливо, якщо ви сказали це в особливому місці, де перебуває Господь — у храмі. Відповідно до вашої впевненості і бажанню буде результат і перемога.

Потрібна Ваша порада, отче. Моя мама сильно вірить снам. Після кожного сновидіння всіляко їх аналізує, каже, що вони збуваються. Ось недавно, каже, що Матір Божа їй снилася і ланцюжок давала. Як мені правильно пояснити їй, що снам вірити не можна? Дякую.

Я рекомендую не довіряти снам, тому що сні бувають від Бога, від диявола і від слабкої людської волі. Переконалися в тому, що це віщий сон від Бога, чи це є диявольський метод, людина не в змозі. Тому краще не довіряти їм.

Якщо деякі сні повторюються декілька раз, потрібно проконсультуватися або взяти пораду в священника. В історії Церкви багато є таких випадків, де сон змінював життя людини або визначав хід людської історії. Є такі сні, про які ми говоримо і які до цього часу для християн є особливими (сон Якова, сон святого сімейства). Краще не довіряти снам, Господь якщо захоче проявити себе через таке явище як сон, обов'язково дасть помисел, розуміння Своєї волі.

Отец Олег, разъясните, пожалуйста, как правильно в комнате расположить иконы? Есть ли какие-то специальные правила для этого?

Спасибо огромное за вопрос. В силу традиций христиане молятся в сторону востока. На востоке родился Христос, на востоке определяют алтари в храмах, на востоке ставят иконы. Но, я подчеркиваю, что это всего лишь традиция, но не догма. Иконы нужно вешать на том месте, где их будет видно лучше всего, где удобнее всего будет молиться.

Недавно я зашла в ваш храм на службу и увидела там одного человека, которого я знаю как очень неприятного и недоброго. Как Вы считаете: имеет ли право ходить в церковь такой человек? Мне, например, неприятно было молиться рядом с ним.

(С уважением, Любовь Николаевна)

Спасибо огромное, уважаемая Любовь Николаевна, за Ваш вопрос. Каждый человек, который приходит в храм, независимо от статуса, положения, достатка, других факторов, — это образ и творение Божие. В Вашем вопросе есть элементы осуждения этого человека. Вы знаете лишь одну его сторону и, возможно, Ваше мнение об этом человеке неправильно сформировано в силу разных обстоятельств. Если Вы будете говорить конкретно о его плохом поступке, который ранил Ваше мировоззрение, то это тоже не является поводом для осуждения. Нужно всегда в духовной жизни пользоваться принципом зеркала — посмотреть в первую очередь на себя. Это первое. Второе. Я как священник общаюсь с самыми разными людьми, порой это общение приносит далеко не самые хорошие и положительные ощущения и чувства. Если бы я выступал в роли обычного гражданина или семьянина, я бы выбирал, с кем общаться, а с кем — нет. По своему священническому долгу я общаюсь с разными людьми порой очень длительное время.

Щастя є!

Наші маленькі парафіяни
під час богослужіння

Ікона Богородиці перебуває у вітварі храму, її виносять щонеділі після літургії.

Цю ікону благословив нашому храму протоієрей Георгій Єдлінський за 21 рік до його створення (подробіці читайте в журналі "Купол" №3 (11)).

Соціальні проекти нашого храму

Дитячий клуб «Недільна школа»

- Основи християнського віровчення. Закон Божий
 - Декоративно-театральне мистецтво
- Новий навчальний рік розпочнеться у вересні
Запис та інформація за тел.: (044) 360 04 10

Розпорядок богослужінь у вересні

11.09 УСКІНОВІННЯ ГЛАВИ ПРОРОКА, ПРЕДТЕЧІ І ХРЕСТИТЕЛЯ ГОСПОДНЬОГО ІОАННА

11.09 (вт) о 08:00 – Божественна літургія
15.09 (сб) о 17:00 – Всенощна

16.09 Неділя 15-та після П'ятидесятниці

16.09 (нд) о 08:00 – Божественна літургія
20.09 (чт) о 17:00 – Всенощна

21.09 РІЗДВО ПРЕСВЯТОЇ ВЛАДИЧИЦІ НАШОЇ БОГОРОДИЦІ І ПРИСНОДІВИ МАРІЇ ПРЕСТОЛЬНЕ СВЯТО ХРАМУ

21.09 (пт) о 08:00 – Божественна літургія
22.09 (сб) о 17:00 – Всенощна

23.09 Неділя 16-та після П'ятидесятниці

23.09 (нд) о 08:00 – Божественна літургія
26.09 (ср) о 17:00 – Всенощна

27.09 ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО І ЖИВОТВОРЯЩОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО

27.09 (чт) о 08:00 – Божественна літургія
29.09 (сб) о 17:00 – Всенощна

30.09 Неділя 17-та після П'ятидесятниці

30.09 (нд) о 09:00 – Божественна літургія

* В розпорядку можливі зміни. За більш детальною інформацією звертайтеся за тел. 360 04 10 та (098) 958 99 33.

Розклад богослужінь в храмі на честь ікони Богородиці "Помічниця в пологах":
вівторок, п'ятниця о 14-00 – Молебень за здоров'я (передпологовий, післяпологовий)
субота о 9-00 – Божественна літургія

Запрошуємо батьків і дітей на святкове відкриття дитячої недільної школи 16 вересня, в неділю об 11-30 після Божественної літургії.

Дитяча школа боротьби

Заняття відбуваються на території Київського військового ліцею ім. І. Богуна (Манеж ЦСК ЗСУ) бул. Лесі Українки 25-А (Понеділок-п'ятниця 15:00 — 17:00)
Конт. тел.: (044)360 04 10, (098) 958 99 33

Клуб «Зв'язок поколінь»

Індивідуальний графік

Марина Іванівна Брежинська (067) 717 56 51
Володимир Павлович Бабчун (044) 286 28 07

«Молодіжне соціальне служіння»

(044) 360 04 10

Благодійне екскурсійне бюро

Відвідування святинь та визначних історичних місць Києва

(044) 360 04 10

Храм на честь ікони Пресвятої Богородиці

«Помічниця в пологах» при київському міському пологовому будинку № 1 (вул. Арсенальна, 5)
(044) 360 04 10

Інформацію про розклад богослужінь та новини парафії можна знайти на сайті kupol.org.ua та в мережі FACEBOOK

Українська Православна Церква
Храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці